

Dosar nr. 5673/2/2011

R O M A N I A

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
SENTINTA CIVILA NR. 2362
Ședința publică de la 03.04.2012

Pe rol fiind soluționarea acțiunii în contencios administrativ formulată de reclamanta A.E. în contradictoriu cu pârâta AGENTIA NAȚIONALĂ DE INTEGRITATE, având ca obiect „anulare act administrativ”.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică de la 27.03.2012 când au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre când, Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitatea părților să depună concluzii scrise a amânat pronunțarea pentru 03.04.2012 , când a pronunțat următoarea hotărâre:

CONSIDERENTE

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 20.06.2011, reclamanta A. E., în contradictoriu cu AGENȚIA NAȚIONALĂ DE INTEGRITATE, a formulat contestație și cerere de suspendare a raportului de evaluare al Agenției Naționale de Integritate nr. 65957/G/II, solicitând ca, prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună anularea raportului de evaluare și, în consecință, să se constate inexistența stării de incompatibilitate în ceea ce privește exercitarea concomitentă a mandatului de senator în Parlamentul României, a funcției de vicepreședinte al Partidului Social Democrat și a funcției de rector al Universității Politehnice București .

În motivare ,reclamanta a aratat ca detine functia de rector al Universitatii Politehnica Bucuresti ,fiind confirmata in aceasta functie prin Ordinul Ministrului Educatiei Cercetarii si Tineretului nr.3538/24.03.2008.

De asemenea ,incepand cu data de 19.12.2008 ,reclamanta exercita mandatul de senator in Parlamentul Romaniei ,conform Hotararii nr.68 din 19.12.2008 privind validarea mandatelor senatorilor alesi la data de 30.11.2008,iar incepand cu anul 2006 are calitatea de vicepresedinte a Partidului Social Democrat.

La data de 10.02.2011 a intrat in vigoare Legea 1/2011 a educatiei nationale ,care la art.215 alin.3 prevede ca (3) *Persoanele care ocupa o functie*

de conducere sau de demnitate publica nu pot exercita functia de rector pe perioada indeplinirii mandatului.

In acest context ,reclamanta a solicitat Senatului Romaniei un punct de vedere cu privire la consecintele intrarii in vigoare a acestei legi,fata de dubla sa calitate ,de senator si rector.

La data de 17.05.2011 ,Comisia Juridica din cadrul Senatului a comunicat reclamantei punctul sau de vedere ,conform caruia dispozitiile Legii 1/2011 nu ii sunt aplicabile ,deoarece ,potrivit art.15 alin.2 din Constitutia Roamniei ,legea dispune numai pentru viitor.S-a apreciat ca persoanele care au fost alese in functia de rector ,potrivit Legii 128/1996 privind Statutul personalului didactic, si au desfășurat activitatea in baza mandatului obținut, isi vor continua activitatea in funcția deținuta pana la finalizarea mandatului.

Reclamanta mai arata ca ,prin adresa nr. 60434/G/II/19.05.2011, a fost informata de către parata cu privire la faptul ca, in lucrarea de evaluare nr. 30797/A/II/11.03.2011, a rezultat existenta unei stari de incompatibilitate in ceea ce priveste calitatea sa de senator in Parlamentul României si cea de rector al Universității Politehnica București, fiindu-i solicitata prezentarea unui punct de vedere in acest sens.

Ulterior ,la data de 06.06.2011, reclamantei i-a fost comunicat Raportul de evaluare al ANI nr.6597/G/II/03.06.2011, prin care s-a constatat, in mod netemeinic si nelegal,in opinia sa, existenta unei incompatibilități intre calitatea de rector al Universității Politehnica București, pe de o parte, si cea de senator si vicepreședinte al Partidului Social Democrat, pe de alta parte.

Reclamanta sustine ca raportul de evaluare este nelegal si netemeinic pentru urmatoarele considerente:

1. Raportul de evaluare este nul absolut, fiind întocmit cu încălcarea art. 9 din Legea nr. 176/2010 si art. 77 din Ordinul nr. 340/2010 privind Regulamentul de organizare si funcționare al ANI.

Cu privire la acest aspect, reclamanta arata ca, in conformitate cu prevederile art. 9 alin. (1) din Legea nr. 176/2010, in vederea desfășurării activității in condiții de profesionalism, cu respectarea principiilor prevăzute de art. 8 alin. (3), repartizarea lucrărilor de evaluare se face in mod aleatoriu, prin sistem electronic.

De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 9 alin. (2) din Legea nr. 176/2010, redistribuirea lucrărilor repartizate se face numai in următoarele cazuri, expres si limitativ prevăzute:

- imposibilitatea de exercitare a atribuțiilor timp de cel puțin 20 de zile;
- solicitarea motivată a inspectorului de integritate căruia i-a fost repartizată lucrarea;
- suspendarea din activitate, în condițiile legii; incompatibilitate;
- conflict de interese;

-existenta unor diferențe semnificative, în sensul prevederilor art. 18, între modificările intervenite în averea inspectorului de integritate pe durata exercitării funcției publice și veniturile obținute în această perioadă;

-lăsarea în nelucrare, din motive imputabile inspectorului de integritate, pe o durată mai mare de 30 de zile lucrătoare.

Dispozițiile art. 9 din Legea nr. 176/2010, menționate mai sus, sunt reluate și în art. 77 din Ordinul nr. 340/2010 privind Regulamentul de organizare și funcționare al ANI.

Utilizarea de către legiuitor a adverbului „numai” în alin. (2) al art. 9 din Legea nr. 176/2010 („Redistribuirea lucrărilor repartizate inspectorilor de integritate se face numai în următoarele cazuri”), demonstrează atât faptul că aceste dispoziții sunt imperative, cât și faptul că situațiile prevăzute sunt enumerate expres și limitativ.

În prezenta cauză, deși lucrarea nr. 30797/A/H/11.03.2011, a fost repartizată inspectorului de integritate U.I., căreia, la data de 27.05.2010, i-a fost predat personal punctul de vedere al reclamantei, raportul de evaluare a fost întocmit de către inspectorul de integritate Ș.L. la data de 02.06.2011.

Având în vedere că, la data de 02.06.2010, în mass media aparuse informația conform căreia reclamata a fost declarată în stare de incompatibilitate, pentru a obține o confirmare a acestei informații, reprezentantul său convențional a contactat-o telefonic pe doamna inspector U.I., pentru a-i cere informații cu privire la această situație.

Cu această ocazie, doamna U. a comunicat că nu cunoaște detalii întrucât a predat lucrarea „unui alt coleg”, la data de 30.05.2011, pe motiv că „va pleca din Agenție”.

Sub acest aspect, se impune constatarea că această situație, în măsura în care va fi confirmată de către parată, nu se încadrează în cazurile de redistribuire a lucrărilor repartizate în mod aleatoriu, ce sunt expres și limitativ prevăzute de art. 9 alin. (2) din Legea nr. 176/2010.

Mai mult, timpul acordat de inspectorul de integritate Ș.L. acestei lucrări complexe, cu privire la care a fost întocmit inclusiv un raport de evaluare în legătura cu un presupus conflict de interese în care reclamanta s-ar fi aflat, a fost unul deosebit de scurt, de numai 3 zile, în condițiile în care acesta a preluat lucrarea de la colega sa, doamna U.I., la data de 30 mai 2011, iar la data de 2 iunie 2011, ambele rapoarte de evaluare erau deja întocmite, iar comunicatele de presă postate pe site-ul paratei.

Această rapiditate în întocmirea raportului de evaluare ridică suspiciuni inclusiv cu privire la imparțialitatea și profesionalismul cu care inspectorul de integritate a tratat lucrarea nr. 30797/A/II/11.03.2011.

2.Funcția de rector nu este o funcție de autoritate, în sensul art. 81 alin. (2) din Legea nr. 161/2003, astfel că nu se poate reține existența unei incompatibilități între funcția de senator și cea de rector.

Cu privire la acest aspect, în Raportul de evaluare s-a reținut că,

intrucat universitățile de stat sunt instituții publice, aflate in subordinea Ministerului Educației, Cercetării si Tineretului ,iar funcția de rector reprezintă o funcție de conducere, potrivit art. 1 din Legea nr. 128/1997 privind statutul personalului didactic, ar exista incompatibilitate intre calitatea reclamantei de senator si cea de rector al Universității Politehnica București, in sensul art. 81 alin. (1) din Legea nr. 161/2003, art. 71 alin. (2) din Constituție si de art. 14 alin. (2) din Legea nr. 96/2006, conform căroră calitatea de senator este incompatibilă cu exercitarea oricărei funcții publice de autoritate, cu excepția celei de membru al Guvernului.

In realitate, arata reclamanta , funcția de rector nu reprezintă o funcție publica de autoritate, astfel incat nu se poate retine existenta unei incompatibilități intre aceasta si calitatea de senator, astfel cum, in mod greșit, a stabilit parata in raportul de evaluare.

In acest sens, sub un prim aspect, se subliniaza ca nici in Legea nr. 1/2011 in vigoare si nici in legislația anterioara in materie (Legea nr. 84/1995 a învățământului) nu se prevede ca universitățile ar fi subordonate Ministerului Educației.

Din contra, atat in legislația actuala, cat si in Legea nr. 84/1995 se menționează ca învățământul universitar se afla doar sub coordonarea Ministerului Educației si nu in subordinea acestuia, asa cum este cazul, spre exemplu, al învățământului preuniversitar.

Astfel, conform prevederilor art. 15 alin. (9) din Legea nr. 84/1995, „învățământul preuniversitar este subordonat, prin inspectoratele școlare, Ministerului Educației si Cercetării, iar invatamantul superior este coordonat de Ministerul Educației si Cercetării, cu respectarea autonomiei universitare”.

Mai mult, dispozițiile art. 92 din Legea nr. 84/1995 a învățământului prevăd ca autonomia universitara vizează domeniile conducerii, structurării si funcționarii instituției, ale activității didactice si de cercetare științifica, ale administrării si ale finanțării, iar alin. (3) lit. a al aceluiași articol prevede faptul ca autonomia universitara se realizează, in principal, prin: "stabilirea structurii interne a instituției de invatamant superior, conform legii”.

Sub acest aspect, in actuala reglementare a Legii nr. 1/2011 este păstrata aceeași competența de coordonare a Ministerului Educației, care are doar atribuții privind urmărirea si controlul aplicării si respectării reglementarilor legale in domeniul invatamantului superior si aplicării unor eventuale sancțiuni, precum si controlul modului in care universitățile isi exercita autonomia universitara, isi asuma misiunea generala si pe cea proprie si isi exercita răspunderea publica.

In al doilea rand, conform reglementarii actuale, principiul autonomiei universitare presupune dreptul comunității academice de a se conduce si de a isi exercita libertățile academice fara nici un fel de ingerința externa, autonomia universitara presupunând, inainte de toate, dreptul autorității academice de a isi desemna conducerea.

3. Prin aplicarea prevederilor art. 215 alin. (3) și (4) din Legea nr. 1/2011 mandatelor de rector, în curs de exercițiu la data intrării în vigoare a acestei legi, raportul de evaluare încalca în mod flagrant principiul neretroactivității legii noi;

Conform acestui principiu, dispozițiile legii noi nu pot suprima efectele pe care este susceptibil să le producă un raport juridic civil apărut sub imperiul legii vechi.

Altfel spus, legea nouă trebuie să producă efecte doar pentru viitor, cu referire la raporturile juridice care se nasc sub imperiul acestei legi, neputându-se face, în consecință, aplicarea efectelor legii noi asupra unor raporturi juridice născute sub imperiul legii vechi, drepturile obținute anterior rămânând valabil câștigate la momentul apariției legii noi.

Prin urmare, în condițiile în care, la momentul numirii în funcția de rector, interdicțiile și incompatibilitățile prevăzute de art. 215 alin. (3) și (4) din Legea nr. 1/2011 nu existau, se considera că acestea nu pot viza persoanele care exercită această funcție în baza unui mandat în derulare la data intrării în vigoare a acestui act normativ.

De altfel, intenția legiuitorului a fost aceea de a aplica incompatibilitățile și interdicțiile prevăzute de art. 215 alin. (3) și (4) din Legea nr. 1/2011 doar pentru mandatele viitoare, nu și pentru cele aflate în curs de exercițiu, acest lucru reiesind, în mod expres, din primul alineat al art. 215 din Legea 1/2011, conform căruia „După împlinirea vârstei de pensionare, ocuparea oricărei funcții de conducere în universitățile de stat, particulare și profesionale este interzisă, cu excepția mandatelor în exercițiu la data intrării în vigoare a prezentei legi.”

Or, având în vedere regula de interpretare sistematică a textelor de lege, care presupune lămurirea înțelesului unei dispoziții legale ținându-se seama de legăturile sale cu alte dispoziții din același act normativ, interdicțiile și incompatibilitățile prevăzute în alin. (3) și (4) ale art. 215 din Legea 1/2011 urmează a fi interpretate în strictă corelare cu prevederile alin. (1) ale aceluiași articol, care dispun, în mod expres, că interdicția nu se aplică mandatelor în exercițiu la data intrării în vigoare a prezentei legi.

De asemenea, însuși legiuitorul, dând eficiență principiului neretroactivității legii noi, a prevăzut, în mod expres, că, abia la finalizarea actualului mandat, noile organe de conducere ale universităților se vor stabili și li se vor aplica dispozițiile art. 364 alin. (2) din Legea Educației Naționale și, pe cale de consecință, tot atunci urmează a se aplica și dispozițiile legale privind incompatibilitățile prevăzute la art. 215 alin. (3) și (4) din această lege.

Tot ca o expresie a principiului neretroactivității legii noi sunt și dispozițiile cuprinse în art. 1 din Anexa nr. 2 - Măsură tranzitorie privind învățământul superior - a Ordinului nr. 3753/09.02.2011 al Ministrului Educației Cercetării Tineretului și Sportului privind aprobarea unor măsuri tranzitorie în sistemul național de învățământ, conform căruia „structura, organizarea și funcționarea instituțiilor de învățământ superior se mențin așa cum au fost

aprobate la inceputul anului universitar 2010-2011, pana la intrarea in vigoare a noilor carti universitare si aprobarea structurii universităților pe facultăți prin hotărâre a Guvernului".

Prin urmare, in conformitate cu principiul sus-mentionat, abia la incetarea mandatelor actualelor organe de conducere ale instituțiilor de invatamant superior, noile organe vor fi numite in funcții potrivit dispozițiilor Legii 1/2011, in raport si de incompatibilitatile stabilite prin art. 215 din actul normativ anterior menționat, mandatele in curs de exercițiu rămânând guvernate de prevederile legii in vigoare la data începerii acestora.

4. Prin aplicarea prevederilor art. 215 alin. (3) si (4) din Legea 1/2011, mandatelor in curs de exercițiu la data intrării in vigoare a acestei legi, raportul de evaluare incalca anumite drepturi fundamentale, consfințite prin Constituție si prin acordurile internaționale la care România este parte, dup cum urmeaza:

-Dreptul la muncă instituit prin art. 41 alin. (1) din Constituția României, potrivit căruia "Dreptul la munca nu poate fi ingradit. Alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum si a locului de munca este libera."

In acest sens sunt si prevederile art. 6 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale si culturale, ratificat de România prin Decretul nr. 212/1974, conform căror "Statele parti la prezentul Pact recunosc dreptul la munca ce cuprinde dreptul pe care il are orice persoana de a obține posibilitatea sa-si câștige existenta printr-o munca liber aleasa sau acceptata si vor lua masuri potrivite pentru garantarea acestui drept'.

Or, limitările prevăzute de dispozițiile art. 215 alin. (3) si (4) din Legea nr. 1/2011, exclud posibilitatea ca rectorul unei universități sa isi exercite aceasta funcție atâta timp cat ocupa si o funcție de demnitate publica sau de conducere in cadrul unui partid politic, încălcarea dreptului la munca fiind evidenta.

-Dreptul la asociere, consfințit prin art. 40 din Constituția României, drept fundamental al oricărui cetățean de a se asocia/activa ca membru intr-un partid politic si dreptul de a fi ales, consfințit prin art. 37 din Constituție.

In condițiile in care exercitarea de către o persoana a dreptului de a se asocia/activa ca membru in cadrul unui partid politic, precum si a dreptului de a fi ales intr-o funcție de conducere din cadrul unui partid politic nu este de natura a incalca prin exercitarea prerogativelor unei funcții de conducere intr-o unitate de invatamant, dreptul fundamental la învățatura, limitarea dreptului la asociere, precum si a dreptului de a fi ales, apare ca neconstitucionala.

Prin urmare, la numirea intr-o funcție de conducere in invatamant nu trebuie avute in vedere calitatea de membru al unui partid politic ori funcția de conducere deținuta in cadrul unui partid politic, ci calitatea prestației unui cadru didactic universitar, calificarea profesionala, experiența si seriozitatea de care da dovada in exercitarea funcției de conducere.

De asemenea, necesitatea punerii la adăpost a exercitării atribuțiilor specifice de conducere într-o instituție de învățământ de pretinse suspiciuni cu privire la obiectivitatea rectorului, nu poate crea premisa limitării dreptului fundamental al acestuia la asociere într-un partid politic, precum și a dreptului fundamental de a fi ales în structurile de conducere ale unui partid politic.

-Principiul autonomiei universitare consfințit atât de art. 32 alin. 6 din Constituția României, cât și de art. 3 lit. k din Legea nr. 1/2011.

Principiul autonomiei universitare presupune dreptul comunității academice de a se conduce și de a își exercita libertățile academice, fără nici un fel de ingerință externă. Altfel spus, autonomia universitară presupune, înainte de toate, dreptul autorității academice de a -și desemna conducerea.

În virtutea acestui principiu, statul nu poate să intervină, prin lege, și să limiteze acest drept, restricțiile prevăzute de art. 215 alin. (3) și (4) din Legea nr. 1/2011 fiind de natură să afecteze desfășurarea procesului de învățământ în instituțiile de învățământ superior de stat, care funcționează în mod legal.

Mai mult, în considerarea acestui principiu însăși ANI a reținut în actul de constatare nr. 173/11/2009, faptul că nu există incompatibilitate între calitatea de parlamentar și cea de rector.

Prin urmare, raportul de evaluare este nelegal și sub aspectul aplicării dispozițiilor art. 215 alin. (3) și (4) din Legea nr. 1/2011 cu încălcarea drepturilor fundamentale sus-menționate, consfințite prin Constituție și prin acorduri internaționale la care România este parte.

5. Raportul de evaluare încalcă prevederile art. 82 alin. 3 din Legea 161/2003, art. 178 din Regulamentul Senatului și art. 36 din Legea 96/2006, care stabilesc, în mod expres și limitativ, cazurile de incompatibilitate ce privesc calitatea de senator.

Potrivit art. 82 alin. 3 din Legea 161/2003, art. 178 din Regulamentul Senatului și art. 36 din Legea 96/2006, senatorii pot exercita funcții sau activități în domeniul didactic, al cercetării științifice și al creației literar-artistice, precum și în alte domenii prevăzute de lege.

În acest sens, reclamanta arată că universitățile sunt instituții autonome, guvernate de principiul autonomiei universitare, iar după cum s-a reținut și în actul de constatare al ANI, persoanele care dețin funcții de conducere în cadrul instituțiilor de învățământ superior se încadrează în categoria persoanelor care exercită funcții sau activități în domeniul didactic, în conformitate cu dispozițiile art. 82 alin. (3) din Legea nr. 161/2003, deoarece funcția de rector nu este o funcție de autoritate în accepțiunea art. 81 alin. (2) din același act normativ.

Prin urmare, funcția de rector al Universității Politehnice București reprezintă o funcție în domeniul didactic, care este compatibilă cu calitatea de senator, după cum se prevăde în mod expres în textele de lege sus-menționate.

Inclusiv în ipoteza absurdă în care, cu încălcarea principiului neretroactivității legii noi, s-ar considera că incompatibilitățile prevăzute în

Legea nr. 1/2011 s-ar aplica si mandatelor in curs de exercitare, acest aparent conflict intre mai multe acte normative (pe de o parte, Legea nr. 161/2003, Regulamentul Senatului si Legea nr. 96/2006 si, pe de alta parte, Legea nr. 1/2011), urmează a fi soluționat prin aplicarea regulilor de interpretare a normelor juridice.

Potrivit interpretării sistematice a textelor de lege, care pleacă de la calificarea unei dispoziții ca norma generala sau ca norma speciala, norma generala reprezintă regula, iar norma speciala constituie excepția.

Prin urmare, in ceea ce privește prezenta cauza, norma generala este reprezentata de art. 215 alin. 3 din Legea nr. 1/2011, care interzice persoanelor care ocupa o funcție de conducere sau de demnitate publica sa exercite funcția de rector pe perioada mandatului, iar norma speciala, care deroga de la norma generala, este reprezentata de art. 82 alin. 3 din Legea nr. 161/2003, art. 178 din Regulamentul Senatului si art. 36 din Legea nr. 96/2006 care prevede, prin excepție, ca senatorii pot exercita funcții sau activități in domeniul didactic.

Mai mult decât atat, Regulamentul Senatului care prevede expres ca senatorii pot exercita funcții sau activități in domeniul didactic, a fost adoptat dupa data intrării in vigoare a Legii nr. 1/2011, fapt care exprima intenția clara a legiuitorului de a exclude din rândul cazurilor de incompatibilitate exercitarea concomitenta a mandatului de senator si a unei funcții in domeniul didactic, cum este si cea de rector.

II. Cu privire la cererea de suspendare a raportului de evaluare, reclamanta a aratat ca in speta sunt indeplinite cumulativ cele doua conditii prevazute de art.14 din Legea 554/2004 pentru a se dispune suspndarea actului in discutie.

Cu privire la existenta unui "caz bine justificat",reclamanta a facut trimitere la motivele expuse pe larg in cererea de anulare a raportului.

Cu privire la necesitatea prevenirii unei pagube iminente,reclamanta a aratat ca , in conformitate cu prevederile art. 25 alin. 1 din Legea 176/2010, fapta persoanei cu privire la care s-a constatat că a emis un act administrativ, a încheiat un act juridic, a luat o decizie sau a participat la luarea unei decizii cu încălcarea obligațiilor legale privind starea de incompatibilitate constituie abatere disciplinară si se sancționează potrivit reglementării aplicabile demnității, funcției sau activității respective, în măsura în care prevederile prezentei legi nu derogă de la aceasta și dacă fapta nu întrunește elementele constitutive ale unei infracțiuni.

De asemenea, conform alineatului al doilea al aceluiași articol, persoana față de care s-a constatat starea de incompatibilitate este decăzută din dreptul de a mai exercita o funcție sau o demnitate publică ce face obiectul prevederilor prezentei legi, cu excepția celor electorale, pe o perioadă de 3 ani de la data eliberării, destituirii din funcția ori demnitatea publică respectivă sau a încetării de drept a mandatului. Dacă persoana a ocupat o funcție eligibilă, nu mai poate ocupa aceeași funcție pe o perioadă de 3 ani de la încetarea mandatului.

Fapta persoanei cu privire la care s-a constatat starea de incompatibilitate sau de conflict de interese constituie temei pentru eliberarea din funcție ori, după caz, constituie abatere disciplinară și se sancționează potrivit reglementării aplicabile demnității, funcției sau activității respective.

Or, în condițiile în care parata a dispus comunicarea raportului de evaluare către Comisia juridică, de disciplină și imunități din cadrul Parlamentului României - Senat, interesul reclamantei de a obține suspendarea efectelor raportului de evaluare, în scopul de a preîntâmpina producerea consecințelor nelegale ale acestuia, este, în opinia sa, evident.

Parata a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea reține următoarele:

Potrivit raportului de evaluare nr.6597/G/II/03.06.2011 întocmit de parata Agenția Națională de Integritate, s-a reținut că în perioada supusă evaluării, anume data intrării în vigoare a Legii educației naționale nr.1/2011, respectiv 10.02.2011, și data emiterii raportului, reclamanta a detinut simultan atât funcția de senator în cadrul Parlamentului României, funcția de rector al Universității Politehnica București, cât și funcția de vicepreședinte al Partidului Social Democrat, fiind astfel încălcate dispozițiile art.81 alin.1 din Legea 161/2003 și art.215 alin.3 și 4 din Legea 1/2011.

În consecință, s-a apreciat că reclamanta se afla în stare de incompatibilitate.

Curtea constată, în acord cu cele reținute în cuprinsul actului atacat, că reclamanta detine funcția de rector al Universității Politehnica București, fiind confirmată în această funcție prin Ordinul Ministrului Educației Cercetării și Tineretului nr.3538/24.03.2008. Totodată, începând cu data de 19.12.2008, reclamanta exercită mandatul de senator în Parlamentul României, conform Hotărârii nr.68 din 19.12.2008 privind validarea mandatelor senatorilor aleși la data de 30.11.2008, iar începând cu anul 2006 are calitatea de vicepreședinte a Partidului Social Democrat.

Art. 215 alin.3 și 4 din Legea 1/2011 prevede următoarele:

(3) *Persoanele care ocupa o funcție de conducere sau de demnitate publică nu pot exercita funcția de rector pe perioada îndeplinirii mandatului.*

(4) *Funcția de rector este incompatibilă cu detinerea de funcții de conducere în cadrul unui partid politic, pe perioada exercitării mandatului.*

Dispozițiile art.81 alin.1 din Legea 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, prevăd următoarele:

(1) *Calitatea de deputat sau de senator este incompatibilă cu exercitarea oricărei funcții publice de autoritate, potrivit Constituției, cu excepția celei de membru al Guvernului.*

1.O prima critica de nelegalitate a raportului de evaluare vizeaza încălcarea art. 9 din Legea nr. 176/2010 si art. 77 din Ordinul nr. 340/2010 privind Regulamentul de organizare si funcționare al ANI.

Potrivit art. 9 alin.1 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative „*în vederea desfășurării activității în condiții de profesionalism, cu respectarea principiilor prevăzute la art. 8 alin. (3). repartizarea lucrărilor se face în mod aleatoriu, de către conducerea inspectorilor de integritate, prin sistem electronic.*”

Alin (2) al aceluiași articol din același act normativ: „redistribuirea lucrărilor repartizate inspectorilor de integritate se poate face numai în următoarele cazuri: a) *imposibilitate de exercitare a atribuțiilor timp de cel puțin 20 de zile;*

b) *solicitare motivată a inspectorului de integritate căruia i-a fost repartizată lucrarea;*

c) *suspendare din activitate, în condițiile legii;*

d) *incompatibilitate;*

e) *conflict de interese;*

f) *există diferențe semnificative în sensul prevederilor art. 18 între modificările intervenite în averea inspectorului de integritate pe durata exercitării funcției publice și veniturile obținute în această perioadă;*

g) *lăsarea în nelucrare, din motive imputabile inspectorului de integritate, pe o durată mai mare de 30 de zile lucrătoare.”*

În cauza „Curtea constata că, în urma publicării pe site-ul www.evz.ro din dat de 08.06.2010 a articolului „Rectorul semneaza „Ecaterina incaseaza” „Agenția Națională de Integritate s-a sesizat din oficiu cu privire la împrejurarea ca reclamanta nu a respectat regimul juridic al conflictelor de interese în lucrarea nr.30797/A/II/11.03.2011.

Ca urmare a repartizării în sistemul electronic al lucrării, aceasta a revenit inspectorului de integritate U.I..

La data de 11.03.2011, ca urmare a solicitării transmise prin mail de către [alina.moscalu\(a\)kamicazeonline.ro](mailto:alina.moscalu(a)kamicazeonline.ro), ANI a demarat evaluarea respectării regimului juridic al incompatibilitatilor de către reclamanta, în lucrarea înregistrată sub nr.47835/S/II/13.04.2011.

Ulterior s-au mai înregistrat alte două sesizări cu privire la nerespectarea regimului juridic al incompatibilitatilor de către reclamanta, înregistrate sub nr.53793/S/II/03.05.2011, respectiv nr. 59407/S/II/17.05.2011.

Toate sesizările ulterioare celei inițiale (înregistrată sub nr.30797/A/II/11.03.2011) au fost conexe acesteia, astfel cum rezulta din actele depuse la dosarul cauzei (filele 133-134).

La data de 30.05.2011 ,inspectorul de integritate U.I. a solicitat ,in temeiul art.9 alin.2 lit.b din Legea 176/2010 ,redistribuirea lucrarii nr30797/A/II/11.03.2011,fata de imprejurarea ca ,incepand cu data de 15.06.2011 ,urmeaza sa inceteze raporturile juridice cu autoritatea parata(fila 47 dosar).

Prin ordinul nr.235/25.05.2011 emis de ANI ,s-a dispus incetarea raporturilor de serviciu ale inspectorului de integritate U.I. ,incepand cu data de 15.06.2011,ca urmare a solicitarii acesteia din urma.

Potrivit raportului de repartizare prin sistem aleatoriu nr.64222/G/II/30.05.2011 ,lucrarea nr30797/A/II/11.03.2011 a fost primita spre solutionare de catre inspectorul de integritate Stefan Lazar(fila 48 dosar).

In acest context ,Curtea retine ca nu poate fi retinuta vreo neregularitate de ordin procedural legata de modalitatea concreta de redistribuire a lucrarii ce o priveste pe reclamanta ,cata vreme motivul redistribuirii,anume incetarea raporturilor de serviciu ale inspectorului de integritate caruia i-a fost repartizata initial lucrarea , se circumscrie, in mod evident ,aceluia reglementat de art.9 alin.2 lit.b din Legea 176/2010 ,potrivit cu care redistribuirea lucrarilor poate avea loc **la solicitarea motivata a inspectorului de integritate.**

Reclamanta afirma ca un asemenea caz nu este prevazut in mod expres de art.9 alin.2 din Legea 176/2010,insa un atare punct de vedere nu poate constitui un argument in sensul lipsei de temei legal a masurii de redistribuire a lucrarii .

Într-adevar ,textul alin. 2 al art.9 conține enumerări prezentate distinct,identificate de la lit.a la lit.g, care constituie ipotezele în care redistribuirea lucrarilor repartizate inspectorilor de integritate poate avea loc ,insa dispozitiile art.9 alin.2 lit.b nu indica in mod concret motivele care ar putea indreptati inspectorul de concurenta sa solicite redistribuirea lucrarii ,astfel ca nu se pune problema unei întepretari restrictive a textului de lege anterior mentionat.

Dimpotriva ,autoritatea are posibilitatea de a aprecia asupra temeiniciei unei atare solicitari de la caz la caz si sa decida in consecinta.Evident ,o atare putere de apreciere nu poate fi una discretionara , fiind necesar a se circumscrie principiilor dupa care se desfasoara activitatea de evaluare ,astfel cum acestea sunt enumerate la alin.3 al art.8 din Legea 176/2010

Din aceasta perspectiva ,Curtea constata ca imprejurarea invocata de inspectorul de integritate justifica in mod evident masura redistribuirii dosarului ,lucrarea neputand ramane in nelucrare pentru motivul ca acesta nu se mai afla in raporturi de serviciu cu ANI.

2.Afirmatia reclamantei potrivit careia nu ar putea fi retinuta existenta unei stari de incompatibilitate in ceea ce o priveste ,cu motivarea ca functia de rector nu este o functie de autoritate ,in sensul art.81 alin.2 din Legea nr.161/2003 ,face abstractie de reglementarea din art.215 alin 3 din Legea 1/2011,care stabileste fara echivoc interdictia exercitarii functiei de rector pe

perioada indeplinirii mandatului pentru persoanele care ocupa o functie de demnitate publica(*Persoanele care ocupă o funcție de conducere sau de demnitate publică nu pot exercita funcția de rector pe perioada îndeplinirii mandatului.*)

Potrivit art.80 din Legea nr.161/2003 , *Incompatibilitățile privind demnitățile publice și funcțiile publice sunt cele reglementate de Constituție, de legea aplicabilă autorității sau instituției publice în care persoanele ce exercită o demnitate publică sau o funcție publică își desfășoară activitatea, precum și de dispozițiile prezentului titlu.*

În cauza ,la intocmirea raportului de evaluare contestat ,parata s-a prevalat tocmai de dispozițiile Legii 1/2001 a educatiei nationale ,lege aplicabila si institutiei de invatamant superior de stat în cadrul careia reclamanta își desfășoara activitatea ,recte Universitatea Politehnica Bucuresti.

Ca lucrurile stau asa ,o doveste si imprejurarea ca starea de incompatibilitate in care s-a aflat reclamanta a fost retinuta începând cu data de 10.02.2011 ,data la care a intrat in vigoare Legea 1/2011.

Nu in ultimul rand ,Curtea nu poate admite teza reclamantei potrivit careia i-ar fi aplicabile dispozițiile art.82 alin.3 din legea 161/2003 ,în conformitate cu care *Deputații și senatorii pot exercita funcții sau activități în domeniul didactic, al cercetării științifice și al creației literar-artistice.*

Un atare punct de vedere face abstractie ,pe de o parte, de dispozițiile privind interdictia instituită prin art.215 alin.3 din Legea 1/2011, anterior citat , iar pe de alta parte ,chiar de continutul textului de lege invocat ,care permite exercitarea concomitenta a functiilor de demnitate publica ,precum aceea de senator, si a celor didactice , de cercetare si in domeniul creatiei literar-artistice , fara a le include si pe acelea de conducere ,precum cea de rector.

Principiul autonomiei universitare care prespune ,între altele ,dreptul autoritatii academice de a-si desemna conducerea ,nu este de natura a nega justetea celor retinute in cuprinsul raportului de evaluare ,fata de dispozițiile imperative ale art.215 alin.3 din legea 1/2011.

3.In analiza criticii reclamantei potrivit cu care in speta a fost incalcat principiul neretroactivitatii legii noi ,Curtea va pleca de la analizarea continutului principiului anterior mentionat.

In acest sens, Curtea retine ca principiul neretroactivitatii legii se circumscrie unei coordonate fundamentale a actiunii normelor juridice ,anume timpul.

Art.15 alin.2 din Constitutia Romaniei prevede in ca "Legea dispune numai pentru viitor, cu exceptia legii penale mai favorabile".

Textul constitutional anterior citat stabileste ,asadar ,ca din momentul intrarii sale in vigoare, norma juridica este activa,aceasta actionand pentru viitor.

O lege noua nu isi poate intinde efectele asupra raporturilor nascute înaintea intrării sale în vigoare(nu retroactiveaza) ,dar nici nu poate sa-și extinda efectele dupa iesirea sa din vigoare(nu ultraactiveaza).

Astfel cum s-a subliniat în mod constant în doctrina ,ratiunea instituirii principiului neretroactivitatii legii are în vedere faptul că stabilitatea ordinii de drept se poate asigura doar dacă dispozițiile legale sunt pentru viitor, deoarece, legiuitorul nu poate obliga subiectul să aibă o anumită conduită care nu este prescrisă într-o normă de drept.

În acest context ,Curtea nu poate retine ca în cauza dedusa judecatii a avut loc o încălcare a principiului anterior menționat ,emitentul actului contestat precizând în mod neechivoc faptul ca starea de incompatibilitate în ceea ce o privește pe reclamanta s-a nascut de la momentul intrării în vigoare a Legii 1/2011,iar nu anterior .

Prin urmare ,dând eficiența principiului aplicării imediate a legii noi ,Curtea constata ca în mod judicios s-a retinut reclamanta se afla în stare de incompatibilitate.

Dispozițiile art.364 alin.2 din Legea 1/2011 ,invocate de catre reclamanta ,în susținerea motivului de nelegalitate prezentat anterior ,nu sunt de natura a nega justetea concluziilor formulate mai sus.

Astfel , art.364 alin.2 din Legea 1/2011 prevede ca *La finalizarea actualului mandat, noile organe de conducere ale universităților se vor stabili în baza prezentei legi.*

Semnificatia textului anterior citat nu este aceea propusa de catre reclamanta ,anume ca dispozițiile privitoare la incompatibilitatea prevazuta la art.215 alin.3 și 4 din aceeași lege s-ar aplica de la momentul finalizării mandatelor de conducere aflate în curs .

Curtea constata ca textul nu face nicio referire la situația incompatibilitatilor ,ci exclusiv la situația mandatelor aflate în curs,statuand asupra posibilitatii de continuare a acestora .Din interpretarea sistematica a actului normativ ,insa ,se deduce ca o continuare a mandatelor este posibila doar pentru pentru ipoteza în care titularii nu se afla în situația de incompatibilitatea reglementata de lege.

Nu în ultimul rând ,Curtea constata ca aplicarea imediata a regimului incompatibilitatilor instituite prin lege se impune și în raport de specificul raporturilor de drept public care au luat nastere ca urmare a apartinței legii.

Semnificative în acest sens sunt și argumentele expuse în nota de fundamentare a Legii 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției,din care vom reda în continuare:

Titlul IV – Conflictul de interese și regimul incompatibilităților în exercitarea demnităților publice și funcțiilor publice

Unul dintre cele mai importante mijloace de apărare a intereselor publice,interese care trebuie să stea la baza exercitării oricăror demnități

publice și funcții publice, este asigurat prin Titlul IV privind conflictul de interese și regimul incompatibilităților în exercitarea demnităților publice și funcțiilor publice.

Reglementarea cuprinsă în Titlul IV urmărește prevenirea producerii unor conflicte de interese în exercitarea demnităților publice și a funcțiilor publice și, în cazul în care astfel de conflicte s-au produs, soluționarea lor. De asemenea, prin dispozițiile Titlului IV este reglementat regimul incompatibilităților privind demnitățile publice și funcțiile publice.

Se completează astfel cadrul legal, instituit în țara noastră, pentru prevenirea și combaterea folosirii abuzive a funcțiilor publice, a obținerii unor câștiguri necuvenite în exercitarea acestora.

Prevederile Titlului IV se înscriu, totodată pe linia documentelor internaționale în materie și se regăsesc în mare măsură în unele legislații europene, cum este cea italiană, cehă, spaniolă, portugheză.

În cadrul dispozițiilor generale se stabilește sfera persoanelor cărora li se aplică reglementările referitoare la conflictul de interese și la incompatibilități.

Astfel, aceste reglementări urmează să se aplice Președintelui României, deputaților și senatorilor, consilierilor prezidențiali și consilierilor de stat din Administrația prezidențială, primului-ministru, miniștrilor, miniștrilor delegați, secretarilor de stat, subsecretarilor de stat și persoanelor care îndeplinesc funcții asimilate acestora, magistraților, prefecților și subprefecților, aleșilor locali și funcționarilor publici.

Conflictul de interese este definit ca fiind situația în care persoana ce exercită o demnitate publică sau o funcție publică are un interes personal de natură patrimonială care ar putea influența îndeplinirea cu obiectivitate a atribuțiilor care îi revin potrivit Constituției și altor acte normative. Principiile care stau la baza prevenirii conflictului de interese în exercitarea demnităților publice și funcțiilor publice sunt: imparțialitatea, integritatea, transparența deciziei și supremația interesului public.

Incompatibilitățile reglementate în Titlul IV privesc toate categoriile de persoane mai sus menționate și se completează cu incompatibilitățile prevăzute de Constituție și de legile speciale.

Așadar, regimul incompatibilitatilor reprezintă unul dintre cele mai importante mijloace de apărare a intereselor publice, interese care trebuie să stea la baza exercitării oricăror funcții publice sau demnități publice, legiuitorul prezumând o stare de pericol derivată din situația de incompatibilitate în care se afla persoanele cărora li se aplica aceste reglementări. Scopul declarat al emiterii actului normativ anterior menționat l-a constituit prevenirea și combaterea folosirii abuzive a funcțiilor/demnitaților publice.

Punctul de vedere al Comisiei juridice a Senatului - în sensul neaplicării interdicțiilor instituite de art.215 din Legea nr.1/2011 în cazul mandatelor în curs de exercitiu la data intrării în vigoare a acestei legi - invocat de către

reclamanta , nu obliga instanta de judecata ,acesta constituind o simpla opinie , care nu are forta juridica a unei norme juridice interpretative,stiut fiind ca intervențiile legislative pentru clarificarea sensului unor norme legale se realizează printr-un act normativ interpretativ de același nivel cu actul vizat (art.69 din Legea 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative).

4.Tot astfel ,Curtea apreciaza ca nu poate fi primita nici critica reclamantei referitoare la incalcarea anumitor drepturi fundamentale consfintite prin Constitutie si prin acordurile internationale la care Romania este parte ,respectiv dreptul la munca dreptul la asociere ,dar si principiul autonomiei universitare .

Astfel cum insasi reclamanta a subliniat ,art.53 din Constitutie prevede posibilitatea restrangerii exercitiului unor drepturi sau al unor libertati pentru apărarea securității naționale, a ordinii, a sanataii ori moralei publice, a drepturilor si libertăților cetățenilor, desfășurarea instrucției penale, prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.Totodată, se mai prevede ca restrângerea poate fi dispusa numai daca este necesara intr-o societate democratica. Măsura trebuie sa fie proporționala cu situația care a determinat-o, sa fie aplicata in mod nediscriminatoriu si fara a aduce atingere existentei dreptului sau a libertății.

Curtea constată că incompatibilitățile prevăzute de dispozițiile art.215 alin.3 si 4 din Legea 1/2011 de lege criticate ,au fost aplicate în deplină concordanță cu prevederile constituționale ale art. 71 alin.3 , fiind justificate de necesitatea prevenirii si combaterii folosirii abuzive a functiilor in discutie.

În legătură cu încălcarea art. 41 alin. (1) din Constituție privind dreptul la muncă, Curtea constata ca textul constitutional anterior mentionat statuaeaza asupra dreptului persoanei de a-si alege profesia, meseria ori locul de munca,fara a face vreo referire la ocuparea unei functii de conducere ,precum aceea de rector al unei universitati.

Tot astfel ,dreptul la asociere consfintit de art.40 din Constitutia României nu este incalcat prin instituirea incompatibilitatii intre functia de rector si functia de conducere in cadrul unui partid politic .

Art 40 din Constitutie prevede dreptul cetatenilor de a se asocia liber in partide politice ,in syndicate,în patronate si in alte forme de asociere.

Reclamanta ,membru al unui partid politic ,poate exercita in acelasi timp functia de rector ,incompatibilitatea prevazuta de art.215 alin.4 din Legea 1/2011 vizand numai ipoteza detinerii unei functii de conducere a unui partid politic .

Altfel spus ,dispozitiile constitutionale garanteaza dreptul la munca ,respectiv dreptul la asociere ,iar nu dreptul la exercitarea unei functii de conducere în institutia unde lucreaza sau in partidul în care activeaza .

Nu in ultimul rand ,astfel cum s-a mai aratat anterior ,în cauza nu a fost incalcat nici principiul autonomiei universitare ,nefiind negat dreptul autorității academice de a-și desemna conducerea ,ci doar exercitarea functiei de conducere (rector) concomitent cu functia de senator ,respectiv cea de conducere a unui partid politic .

Astfel cum in mod corect a subliniat si parata ANI ,reclamanta avea posibilitatea de a uza de prevederile dispozitiilor art.83 alin.2 din Legea 161/2003 ,în sensul de a opta între functia de parlamentar si functia care genereaza starea de incompatibilitate , existand ,astfel ,posibilitatea continuarii mandatului de rector .

5.Invocarea aparentului conflict între dispozitiile Legii 161/2003,Regulamnetul Senatului si Legea 96/2006 ,pe de o parte ,si Legea 1/2001, pe de alta parte, si calificarea normei prevazute la art.215 alin.3 din legea 1/2001 ca fiind una generala, ,face abstractie de cadrul constitutional si legal privind regimul juridic al incompatibilitatilor parlamentare .

Astfel ,Potrivit [art. 71](#) din Constitutie, intitulat "Incompatibilitati",

"(1) Nimeni nu poate fi, in acelasi timp, deputat si senator.

(2) Calitatea de deputat sau de senator este incompatibila cu exercitarea oricarei functii publice de autoritate, cu exceptia celei de membru al Guvernului.

(3) **Alte incompatibilitati se stabilesc prin lege organica."**

Dispozitiile constitutionale referitoare la incompatibilitati au fost preluate si dezvoltate in mai multe legi organice.

Astfel, Legea [nr. 96/2006](#) privind Statutul deputatilor si al senatorilor, republicata cu modificarile si completarile ulterioare ,a stabilit in cap. IV urmatoarele incompatibilitati:

-Art. 14: incompatibilitati cu caracter general

-Art. 15: incompatibilitati cu functii din economie

-Art. 16: alte incompatibilitati

Aceste incompatibilitati au preluat integral dispozitiile constitutionale anterior citate.

Totodata, aceasta lege a prevazut in art. 16 alin. (4) ca "alte incompatibilitati cu calitatea de deputat sau de senator **se pot stabili numai prin lege organica."**

Prin Legea 161/2003 s-a stabilit la art.80 (titlul IV)ca „incompatibilitățile privind demnitățile publice și funcțiile publice sunt cele reglementate de Constituție, de legea aplicabilă autorității sau instituției publice în care persoanele ce exercită o demnitate publică sau o funcție publică își desfășoară activitatea, precum și de dispozițiile prezentului titlu”,iar la art.81-82 ind.1 au fost detaliate situatiile de incompatibilitate .

În acest context ,Curtea constata ca toate reglementarile anterior mentionate au o sfera de aplicabilitate mai larga în domeniul dat,iar incompatibilitatea prevazuta la art.215 alin.3 din Legea 1/2001 nu face decat sa

completeze cazurile prevazute în dispozitiile legale anterioare emiterii acestei legi .

De altfel si în expunerea de motive a Legii 161/2003 se arata ca *incompatibilitățile reglementate în Titlul IV privesc toate categoriile de persoane mai sus menționate și se completează cu incompatibilitățile prevăzute de Constituție și de legile speciale.*

Prevederile Legii 96/2006 ,precum si cele ale Regulamnetului Senatului, care prevad posibilitatea ca senatorii sa exercite functii sau activitati in domeniul didactic nu contrazic concluzia enuntata ,de vreme ce acestea nu se refera si la functiile de conducere din invatamantul universitar ,precum cea de rector pe care o ocupa reclamanta.

De altfel ,Legea 1/2011 ,la art.215 alin.3 si 5 ,face o distinctie clara între functia de rector si functiile didactice sau de cercetare ,doar în privinta acestora din urma fiind posibil cumulul cu functia de demnitate publica.

Pentru considerentele de fapt si de drept expuse ,Curtea ,retinand legalitatea si temeinicia actului atacat ,va dispune respingerea cererii reclamantei de anulare a acestuia ca neîntemeiata.

II.Cat priveste cererea de suspendare ,Curtea retine ca suspendarea executarii actului administrativ se poate dispune in temeiul art.14 alin.1 din Legea nr.554/2004,daca sunt intrunite cumulativ urmatoarele conditii: sa existe un caz bine justificat si pentru prevenirea unei pagube iminente.

In privinta primei conditii, dispozitiile art.2 alin.1 lit.t lamuresc continutul notiunii de *cazuri bine justificate*, acesta referindu-se la imprejurările legate de starea de fapt si de drept,care sunt de natura sa creeze o îndoiala serioasa în privința legalității actului administrativ.

În cauza ,reclamanta a solicitat suspendarea raportului de evaluare , însă argumentele invocate nu ating cerinta impusă de lege .

Într-adevar,în argumentarea cazului bine justificat, reclamanta a facut trimitere la motivele expuse in sustinerea cererii de anulare, inasa analiza acestor motive excede cadrulul procesual prezent,cata vreme acestea nu se circumscriu unor indicii de aparenta nelegalitate si ,implicit unui caz bine justificat in acceptiunea art.2 alin.1 lit.t din legea 554/2004.

Astfel cum în mod constant s-a pronuntat și Înalta Curtea de Casatie si Justitie –Sectia contencios administrativ si fiscal ,îndoiala serioasă asupra legalității actului administrativ trebuie să rezulte cu ușurință în urma unei cercetări sumare a aparenței dreptului, nefiind permisă prejudecarea fondului litigiului în cadrul unei proceduri în cadrul căreia pot fi dispuse numai masuri provizorii.

Referitor la îndeplinirea condiției privind incidența producerii unei pagube, reclamanta nu a administrat nici un fel de probă de natură să formeze convingerea instanței în sensul iminenței unei pagube materiale greu sau imposibil de înlăturat .

Reclamanta a afirmat ca „in condițiile in care parata a dispus comunicarea raportului de evaluare către Comisia juridica, de disciplina si imunități din cadrul Parlamentului României - Senat, interesul subsemnatei contestatoare de a obține suspendarea efectelor raportului de evaluare, in scopul de a preîntâmpina producerea consecințelor nelegale ale acestuia, este evident”.

În cauza nu s-a probat existenta unui demers al ANI în sensul sesizării organelor competente pentru declansarea procedurii disciplinare ,conform art 22 din Legea 176/2010,astfel că nu se poate retine nici iminenta producerii vreunei pagube ,astfel cum prevad dispozitiile art.14 din legea 554/2004.

Pentru considerentele de fapt si de drept expuse ,Curtea va respinge cererea de suspendare ca neîntemeiata.

DISPOZITIV

Respinge cererea de suspendare ca neîntemeiată. E., in contradictoriu cu pârâta AGENTIA NATIONALA DE INTEGRITATE, cu sediul in Bucuresti, Bd Lascar Catargiu nr. 15, sector 1 ca neîntemeiată.

Cu recurs in 15 zile de la comunicare.

Pronuntata in sedinta publica ,azi 03.04.2012.